

2015

č.9

Plakát společnosti Red Star Line, která přepravila na přelomu 19. a 20. století 2,4 milionů emigrantů ze střední a východní Evropy do Ameriky

Pozvánky

Sejdeme se ve středu 7. října v 17:00 v Restauraci Na krásné vyhlídce, Na Dlážděnce 225/35, Praha 8 – Troja. Dostanete se tam buď ze stanice metra Kobylisy, odtud dolů ulicí Uzavřená, přejdete Trojskou a pokračujete s kopce ulicí Na Dlážděnce. Cesta trvá 10 min. (950 m). Restaurace je zřetelná na levé straně. Nebo můžete jet tramvají 17 do stanice Nad Trojou, pak asi 220 m do kopce ve směru jízdy až k prudkému úzkému schodišti po pravé straně (asi 80 m) vedoucímu přímo k restauraci. Sedmnáctka má ale delší intervaly, protože do této stanice jede jen každý druhý spoj. Kdo jede autem, tak vjeďte do ulice Na Dlážděnce seshora (od Kobylis), ne zespoda (od Troji), kde je prý vozovka dost rozbitá. Před restaurací je možno zaparkovat.

Ahoj, 3. října děláme promítání skautských filmů, kde jako vzpomínku na natáčení „Na dobré stopě“ a R. Palouše budeme dávat i jeho krátký snímek. Více zde:

<http://www.skautskyinstitut.cz/bio-skaut/> Kdyby to nějaké pětkáře zajímalo, rád vás uvidím.

Bobo

Zápis

Sešli jsme se ve Středoklukách v hojném počtu: **Bója** přijel na schůzku z Kanady, **Kušnička** z Německa a **Batul** také odněkud z ciziny. A dále přišli na uzenky a pokecání: **Bobánek**, **Košťa**, **Job**, **Reyp**, **Pegas**, **Chingo**, **Petr**, **Pacík**, **Hakim**, **Bob**, **Přemík**, **Zbyněk**, **Foki** a samozřejmě hostitel **Selim**. Vyfotografovala nás **Alena** Přemíkovým fotoaparátem.

Omluvenky

Díky za obsáhlého Plaváčka a rozklad o krojích. Na 2.9. se musím omluvit, budu částečně mimo a nestihnu to. Vyříd' prosím pozdrav **Selimovi**. **Mahu**

Zdravím z Foz de Iguazu. Vracím se v úterý v noci a asi na schůzku nepřijdu. **Cancidlo**

Omlouvám se, my stařečkové jezdíme počátkem září na dovolenou, protože je klídek, nikde neřvou děti. Jsme na Sardinii. **Zub**

Omlouvám se na středu, jsem v Blatné a obvykle se vracíme pozdě. Zdravím všechny! **Pulec**

Na schůzce se telefonicky omluvil **Kačka**, kvůli hudebnímu zaneprázdnění.

Náplň schůzky byla jednak vzpomínková, jednak Boja předvedl výsledky své tříleté práce na rodinném rodokmenu, který sestavil z internetových archivů matrik od svého stolu v Montrealu a na Floridě. Bobánek s Reypem chtěli zavést debatu na aktuální téma budoucnosti malého oddílu a naší účasti na životě současné Pětky, ale v chaotické záplavě různých skupinových debat nenalezli patřičnou odezvu. Asi bychom měli jednou udělat takovou pracovní schůzku, nebo opět společnou schůzku s kapitanátem, kdyby o to byl všeobecný zájem.

Schůzka v obrazech (fotografovali Přemík, Chigo a Pacík)

Prohlížíme si Bojův rodokmen

Česká hořčice – takovou v Kanadě nemáte

Alena s Reypem, zřejmě ve vážném rozhovoru

Vtipy (od stálých zászobitelů Selima a Pulce)

Snažím se nyní získat přátele obdobným způsobem jako na Facebooku. Každý den chodím ven a vyprávím kolemjdoucím, co jsem jedl, jak se cítím, co jsem dělal předchozí noc a co budu dělat zítra večer. Pak jim rozdávám fotky mé rodiny, mého psa a moje fotky, jak pracuji na zahradě a trávím čas v bazénu. Také poslouchám jejich rozhovory a říkám jim, že je miluji. A funguje to. Už mám tři přátele: Dva policisty a psychiatra.

Manželka se ptá: „Pepo, budeš jíst tu polívku? Jestli ne, tak tam přidám maso a dám to psovi.“

Dětem to v Anglii myslí rychle:

UČITEL: Proč jsi dnes přišel pozdě?

ŽÁK: Protože hodina začala dřív než jsem přišel.

UČITEL: Glenne, jak hláskuješ slovo 'crocodile?'

GLENN: K-R-O-K-O-D-I-A-L'

UČITEL: Ne, to je špatně.

GLENN: Možná je to špatně, ale vy jste se ptal, jak to hláskuji já.

UČITEL: Winnie, řekni co důležitého máme dnes ve třídě, co jsme zde před deseti lety neměli.

WINNIE: Mě!

UČITEL: Nejen že George Washington porazil otcovu třešeň, ale také se k tomu přiznal.
A teď mi Louis řekni, proč ho otec nepotrestal?

LOUIS: Protože George měl sekyru stále ještě v ruce.....

UČITEL: Simone, řekni mi upřímně, modlíš se před jídlem?

SIMON: Ne pane učiteli, já se nepotřebuji modlit, maminka je dobrá kuchařka.

UČITEL: Clyde, tvá kompozice 'Můj pes' je úplně stejná jako kompozice tvého bratra...
Opsal jsi ji od něj?

CLYDE : Ne pane učiteli. Jedná se o stejného psa.

UČITEL: Harolde, jak se říká osobě, která stále mluví, i když ji nikdo nemá zájem poslouchat?

HAROLD: Učitel.

Přijde šerif do saloonu a vidí na zemi mrtvého muže.

Ptá se tedy barmana:

"Hráč?"

"Jo."

"Falešnej?"

"Jo."

"Poker?"

"Ne, klavír."

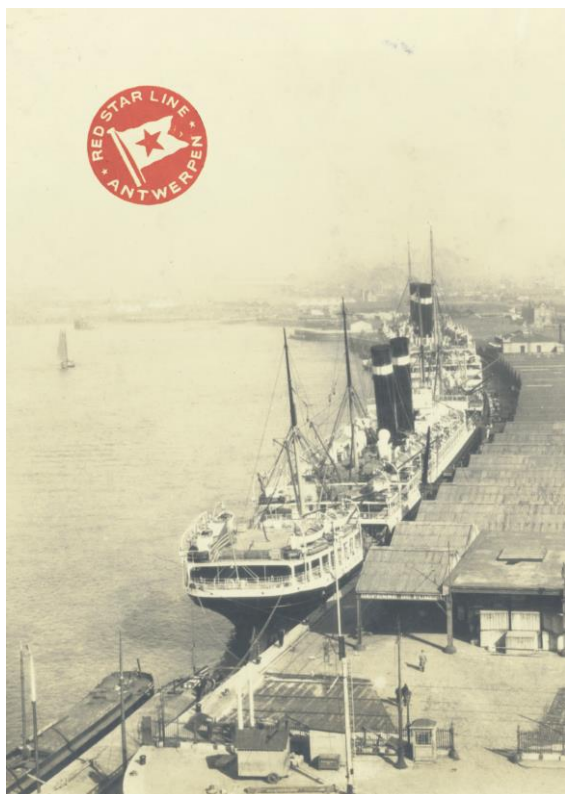
Manželka :

"Dneska tu byl žebrák!" "A co jsi mu dala?"

"Talíř polévky od včerejška a pětikorunu!" "A snědl tu polévku?"
"Jó!" "Tak to si tu pětikorunu zasloužil!"

Mahu nás zve

Židovské muzeum v Praze si Vás dovoluje pozvat
na zahájení výstavy

Ztracené obrazy

Eugeen Van Mieghem
a židovští emigranti do Nového světa

Kurátor výstavy Arno Pařík (**Mahu**)

10 / 9 / 2015 – 10 / 4 / 2016

Galerie Roberta Guttmanna
U Staré školy 3, Praha 1

otevřeno denně kromě sobot a židovských svátků,
v letním čase 9 – 18, v zimním čase 9 – 16:30

www.jewishmuseum.cz

Nábřeží Rijnkaai s loděmi a skladišti
společnosti Red Star Line, kolem 1910.

Přesto, že se Plaváček zásadně nevěnuje politice a společenským konfliktům a přenechává to bulváru a jiným tiskovinám, v souvislosti s pozvánkou na výstavu v Židovském muzeu se laskavý čtenář může zamyslet nad textem, který výstavu doprovází a který ve zkrácené verzi kurátor výstavy **Mahu** pro Plaváčka připravil. Zamyslet se můžeme už proto, že tolik z nás Pětkařů emigrantským procesem prošlo.

Společnost Červené hvězdy a Evropská emigrace do Ameriky před sto lety

Zatímco v současnosti se tisíce přistěhovalců snaží dostat do Evropy, před sto lety tomu bylo docela jinak. Miliony tehdy emigrovaly z Evropy a většina se snažila dostat do Ameriky, zaslíbené země svobody, tolerance a štěstění. Jedním z hlavních center této emigrace se stal antverpský přístav a belgická lodní společnost *Red Star Line*, které se s efektivní sítí východoevropských agentů a výhodnými cenami podařilo do roku 1934 přepravit do Ameriky 2,4 miliony východoevropských vystěhovalců. Mezi nimi byly také statisíce Židů z východní Evropy, zejména Ruska, kteří prchali před chudobou, nezaměstnaností, ale především před ustavičným útlakem a pronásledováním. Na téma židovské emigrace do Nového světa lze až do začátku dubna 2016 zhlédnout výstavu „Ztracené obrazy – Eugeen Van Mieghem a židovští emigranti do Nového světa“ v Galerii Roberta Guttmanna, Josefov, U Staré školy 3.

K historickým okolnostem židovského exodu z Evropy připomeňme, že první silná vlna emigrace následovala po atentátu na liberálního cara Alexandra II. (1855–1881), který zavedl v Rusku důležité reformy. Jeho nástupci zesílili tradiční antisemitskou politiku

předchozích vládců.

V důsledku pogromů emigrovalo během desetiletí po roce 1881 do Ameriky kolem 135 000 Židů. Krvavé pogromy v Kišiněvě způsobily v roce 1903 paniku mezi židovským obyvatelstvem a vedly k nové vlně emigrace. Další pogromy následovaly roku 1905 po porážce demokratické revoluce v Rusku. Mezi lety 1881 až 1914 tak emigrovalo ze zemí východní Evropy téměř dva a půl milionu Židů, další tisíce opustily Evropu v letech 1918 až 1939.

Společnost Red Star Line

Belgická plavební společnost Red Star Line vznikla v roce 1872, kdy její hlavní činností byla doprava ropy z Ameriky do Evropy. Od roku 1880 se specializovala na výnosnější dopravu vystěhovalců. Za pouhý jeden rok společnost Red Star Line přepravila téměř 25 000 pasažérů z Antverp do Ameriky. Zanedlouho se mezi různými evropskými emigrantskými přístavy jako Hamburk (*The Hamburg-America Line*), Rotterdam (*The Holland-America Line*) a Liverpool (*The White Star Line*) rozvinula intenzivní konkurence. Všechny dopravní společnosti věděly, že jejich zisk pochází od stovek podpalubních pasažérů, cestujících v lodních prostorách. Poptávka jednoduše rostla a společnosti reagovaly stavbou stále větších lodí. Parolod společnosti *Red Star Line* Belgenland mohla přepravit více než jeden tisíc podpalubních pasažérů. *Red Star Line* disponovala účinnou sítí východoevropských agentů a nabízela výhodné ceny. Tak dokázala přepravit do roku 1934 téměř dva a půl milionu emigrantů.

Než vystěhovalci dospěli k antverpskému nábřeží, kde kotvily lodě Red Star Line, strávili na vyčerpávající cestě často mnoho týdnů. Před naloděním museli podstoupit přísnou lékařskou prohlídku, aby bylo jisté, že nebudou posláni americkými imigračními úřady zpět – na náklady lodní společnosti. Emigranti strávili poslední dny před svým odjezdem ve společných noclehárnách, které poskytovaly jen velmi málo pohodlí a hygieny.

V roce 2013 bylo v této budově blízko starého přístavu otevřeno *Red Star Line Museum* s působivou expozicí, která sleduje historii antverpského přístavu a často dobrodružnou cestu východoevropských emigrantů z chudoby a útisku za vidinou svobody a lepších příležitostí v Novém světě. Mezi cestujícími Red Star Line můžeme nalézt známé osobnosti: Alberta Einsteina (1879–1955) nebo Irwinga Berlina (1888–1989) a mnohé další.

Do Nového světa

Cesta z Antverp do New Yorku trvala parolodí obvykle jeden až dva týdny. Pro pasažéry, cestující venku na zádi nebo v podpalubí v přeplněných ubikacích, to byla další těžká zkouška. Aby se americké imigrační úřady vyrovnaly s obrovskou záplavou příjíždějících vystěhovalců, byla na ostrově Ellis Island nedaleko Sochy svobody postavena roku 1892 řada budov, kde byli emigranti registrováni a podrobeni další prohlídce.

Během největšího vytížení mezi lety 1892 a 1924 sem každý den přijížděly tisíce lidí. I když před cestou absolvovali emigranti přísnou lékařskou prohlídku, byl dvěma procentům příchozích vstup do USA obvykle odmítnut. Lidé byli posíláni zpět, pokud trpěli jakýmkoli druhem zdravotních obtíží, nebo pokud byli podezíráni z kriminality nebo duševních nemocí. Po první světové válce se postoj americké vlády vůči imigraci změnil. Ve 20. letech byly vydány série zákonů, které vstup do Spojených států stále více ztěžovaly. V roce 1954 byly budovy na Ellis Islandu uzavřeny a chátraly. Více než 100 milionů dnešních Američanů, tedy více než 30 procent populace, jsou potomky těch, kteří na americkou půdu poprvé vstoupili právě na Ellis Islandu.

Odjezd emigrantů

Přístav v Antverpách

Nalodění

Konečně New York

Výstava kromě dobových fotografií obsahuje i na padesát kreseb a obrazů Eugeena Van Mieghema (1875–1930), Tento malíř zachytil exodus východoevropských židovských emigrantů v antverpském přístavu, kde se narodil a prožil celý svůj život. V mládí zažil období expanze antverpského přístavu a počátek masového vystěhovalectví do Ameriky. V roce 1892 byl Van Mieghem přijat na antverpskou Královskou akademii výtvarných umění. V roce 1896 byl z akademie vyloučen týmž učitelem, který předtím vyloučil Vincenta van Gogha. V roce 1901 byly jeho práce poprvé vystaveny v Bruselu na společné výstavě spolu s francouzskými impresionisty, mimo jiné Monetem, Cézannem a Renoirem. Svě práce, jejichž hlavním tématem se stalo utrpení belgických obyvatel za války, mohl vystavit teprve v roce 1919. Umělečtí kritici byli jeho dílem nadšeni, ale obrazy se příliš neprodávaly. Nedožil se ani 54 let.

Nostalgické fotografie, aneb ...Tak kráčí čas

Adam Stretti na Skočce v r. 1958 a se **Selimem** při farním odpoledni ve Středoklukách v r. 2015

Listárna

Ahoj, tak mi zase vyšla práce na středu až do večera. O to víc mě těší, že v roce 2013 jsem slavné akce 5ky stihl. Srdečně zdravím všechny ! Hoj, **Jezevec** , foto : proplížil jsem se na vrch Pecný u Ondřejova na vědecké území a vyfotil vrcholový patník, ale text jsem nerozluštil.

Vážení Pětkaři, zvláště "Prvostředečníci" se zájmem sledují vaše schůzky. Velice lituji, že se zatím nemohu také občas účastnit. Od jara tohoto roku mám vážné problémy se zrakem. Těším se, že jak to bude možné a bude to v Praze, budu moci mezi tak prima partu přijít, jak jsem kdysi chodil do ČYK. Zdraví všechny **Rony**

Dim (Rejtárek) - Radim Palouš (1925 – 2015)

Loučíme se s Dimem přetištěním jeho vzpomínkou na zážitky s Pětkou a jeho morálním odkazem našemu oddílu, jak to napsal ve svém článku „Bratřkovo vychovatelské dílo“ ve sborníku Pětky vydaném v r. 1996.

Po válce jsme měli klubovnu pod velkou skálou v Podolí. Nedaleko v zátocce pod Vyšehradem byl potopen kutr, zbyl po nacistické okupaci, asi 11 m dlouhý, ten, co visel na boku křižníků jako záchranná loď. Byla to plachetnice, dvojstěžník. Poněvadž tenkrát nebyl nikdo jiný k dispozici, řekli našemu oddílu: Nebyli byste, hoši, tak laskaví? Loď jsme vytáhli, vyčistili a začali ji spravovat. Sehnali jsme si složitým způsobem plány. Neměla stěžně, neměla ráhna, neměla ani vnitřní vybavení ani plachty. A nadto jsme plachtit neuměli, byli jsme obyčejný skautský oddíl. Přesto jsme se všichni pustili do díla a loď jsme dali dohromady tak, že jsme v přídi postavili kajutu na potraviny, vztyčili jsme dva stěžně, sehnali jsme všechno kování, co jsme potřebovali, kladky jsme si vyráběli dokonce sami. Sehnali jsme peníze na to, aby nám v továrně na padáky ušili plachty. Byly ohromné, celkem 47 m². S opravdovým dvojstěžníkem jsme se na Vltavě opatrně učili jezdit. A představte si, že nám osud - nebo Pán Bůh - naše peníze vrátil: díky té lodi si náš oddíl filmový producent „koupil“, neboť jim šlo také o vnější efekty. A tak v roce 1947 jsme prožili nejdelší skautský „tábor“-osm týdnů, na němž jsme jako účastníci filmování vydělali desítky tisíc. Za to jsme si naplánovali osmitedělní zahraniční plavbu, a to po Visle až do Baltského moře.

To byla plavba! Těch dobrodružných příhod! Plulo nás devatenáct. Na vaření jsme měli v plechové bedně čtyři petrolejové vařiče. Spali jsme na palubě, nikoli v kajutě, tam byly potraviny, nad sebe jsme si jen mezi stěžně vytáhli ráhno a přes to jsme hodili plachtu, čímž vznikl jakýsi stan. Loď měla posuvný kýl, aby měla dole zátěž a aby ji vítr nesfoukával, prostě aby držela kurs. Mnohokrát jsme ovšem uvízli na mělčině. Když se dno blížilo hladině, tak museli dva háčkové onen kýlový meč povytáhnout a potřebnou míru nebylo vždy snadné odhadnout. Jednou jsem v poslední chvíli uviděl, že nemůžeme podjet zřícený most, poněvadž hlavní stěžně byl vyšší než podjezd. Visla tekla velice rychle. Když jsme se občas koupali, zkoušel jsem plavat kraulem proti proudu co nejrychleji, ale neudržel jsem se na jednom místě s břehem, stále mě to mírně snášelo. Takže ve chvíli, kdy už jsme byli s poměrně velkou lodí padesát - sedmdesát metrů před tím mostem, jsem si uvědomil, že nemáme šanci projet. A nebylo úniku, tu loď by to bylo sneslo pod most tak jako tak. V tu chvíli mě napadla jediná myšlenka. Zařval jsem: všichni na levobok! Myslíl jsem, že loď se vykloní a že máme šanci nějak proklouznout. Byla ve mně malá dušička, protože - představte si — na palubě nás bylo devatenáct, a stěžně, to byl dole takových 20 cm silný smrk. Můj nápad byl dobrý pouze relativně, přece jenom jsme zachytili. A teď jsem čekal, co se stane. Zachytili jsme naštěstí nemnoho. Nejdříve se ozvala strašná rána: první ocelové lanko se natáhlo, kování u přídě prasklo a lanko napjaté jako struna bouchlo zesponu do dřevěného bednění mostu. Most totiž mezi pilíři neměl oblouk, ten se za války zřítíl. Místo oblouku spojovalo sloupy pět trámů a na nich prkna. Stěžně zachytil trám, ale byl dostatečně pružný a brnkl o první, bouchl se zahřměním do druhého a tak dál. Takhle jsme se pod mostem „*prostržileli*“. Všeho všudy jediná škoda bylo ono kování na přídě. Měli jsme samozřejmě rezervní, protože když se loď odstrojuje, může spadnout do vody.

Prostě: zima někdy až kolem nuly, třeba v noci, a pak zase horko, tvrdé podmínky a leckteré krásné chvíle. Noviny psaly (polsky): Loď pod československou vlajkou připlula do Varšavy! My jsme byli pyšní, byli jsme vlajková loď! Nezapomenu na chvíli, kdy Chingo hrál na harmoniku, bylo krásně, tak půl páté odpoledne, slunce svítilo, vítr byl boční, takže jsme nemuseli křížovat. Všichni jsme se povalovali po palubě. Na břehu se pásli koně a my očekávali chvíli, kdy konečně spatříme moře. Byli jsme „*river scouti*“, nikoliv „*sea scouti*“. A teď jsme toužili po moři, které bylo pro nás toužebným cílem naší plavby. Na přídě byly dvě služby. Jeden měl tyč, kterou měřil hloubku. Druhý s triedrem hlásil mělčinové boje a eventuálně větrné poryvy. A to oko na přídě najednou zařvalo: „Konec řeky se mně ztratil!“ Řeka šla až nahoru, až do obzoru. Všichni jsme ztichli. Zacloumala s námi, aniž jsme o tom mluvili, ta zvláštní hodnota cíle. Nesměli jsme rovnou na moře. Museli jsme nejdříve plout do Gdyně. Přístav Gdyně je po levé straně od ústí, takže jsme museli odbočit do mrtvého ramene Visly a brzy jsme zakotvili. Nechali jsme jednoho z posádky jako hlídku na lodi a šli jsme na pobřeží. Moře nebylo vidět, mezi lodí a pobřežím byla písečná duna a rostly na ní borovice. Nejdřív jsme šli, pak jsme utíkali, a když jsme prošli borovým hájkem, objevilo se před námi moře zblízka. Bylo půl šesté, slunce už bylo níž, vítr hnal po vodě vlny s bílými čepicemi a my jsme strnuli. A pak jsme strhli se sebe šaty a všichni jsme s řevem běželi do vody. Polsko bylo tady ještě bez pláží, takže jsme nejen ochutnávali slanou vodu, ale v písku nacházeli jantar a mušličky. Když jsme druhý den vjížděli čistě upraveni do přístavu, jedna převeliká loď začala houkat a její vlajčička - byla to norská loď - šla dolů a nahoru. A my jsme pochopili: ona nás zdraví! Potom se rozhoukal celý přístav, lodi nás zdravily a my jsme v tu

chvíli, utrmácení po čtyřech nedělích, kdy jsme většinou měli protivítr a ony mělčiny, kdy jsme si mysleli, že nedojedeme, začali taky tu naši vlaječku spouštět a znovu nahoru - a byli jsme v tu chvíli šťastní, že jsme to dokázali.

Pak jsme se musili naučit námořnímu plachtění, abychom dostali příslušná povolení. Nejdřív jsme dostali pilota, ten s námi jel z Gdaňska do Gdyně. Tam jsme měli přístav v bazénu pro plachetnice. Jednou jsme pluli po širém moři a potkáme úplně stejný kutr. Byly to lodi v Německu běžně vyráběné jako záchranné čluny, dvojstěžníky se vším všudy. Na lodi byli frekventanti polské školy pro námořní kadety. My jsme pozdravili ve vši úctě a pak jsme si řekli: kdo bude dřív v přístavu! Hoši polští - kam na nás! My jsme totiž měli nejen lehčí plachty, které byly při daném větru výhodou, ale i nemalé zkušenosti s velmi náročnou plavbou. Závody dopadly tak, že my byli dávno zakotveni, když oni přijížděli. Takže „*river scouti*“ porazili polské „*mořské vlky*“. A v tu chvíli - opět bez deklarací - jsme věděli: něčemu jsme se naučili.

Skauting někdy bývá už tím, že se krojem odlišuje, jakýmsi ozvláštňením, jakousi deklarací. Už tím, že nosíme lilii, inzerujeme to, co jsme. Se vši vážností chci upozornit na jisté nebezpečí. Deklarace jakoby znehodnocuje. Obávám se deklarovaného morálního perfekcionizmu. Tím nechci vůbec radit k tomu, abychom naschvál páchali zlo. Ale ve chvíli, kdy člověk je sám sebou jistý, jak páše samé dobro, ve chvíli kdy „*provede*“ jeden dobrý skutek denně a tím se večer deklaruje - i když sám před svým svědomím, tak je to velmi nebezpečné. To dobré, to mravné by mělo především být v činnosti samotné, v oddílu samotném, v tom, co se tam děje. My jsme měli denní program díky výtečnému Braťkovi navržen předem, večer se činnost pro zítřek prodiskutovala a druhý den se realizovala. Od té doby mimoděk vím, jak pořádnost stojí za řádným programem dne, aniž by nás svazovala. Sama řádnost života běhu bez indoktrinace nás učí, že je třeba být řádný.

Jako skauti jsme věděli, že jsme právě ti, kteří umějí s přírodou komunikovat a ji šetřit. Skauti vědí, co to je, nechat za sebou tábořiště, aniž by bylo patrné, že tam nějaké tábořiště bylo. Ve chvíli, kdy ekologie se „*provádí*“ proto, že chci rafinovaněji exploatovat přírodu, aby vydržela, jak se říká, dalším generacím, aby lidstvo ve svém antropocentrismu jaksi lépe a déle žilo, tak to je při nejlepším ta menší část pravdy. Ta pravá ekologie je, že já respektuji bytosti tohoto světa; nerespektuji strom jenom proto, že mně dá stín, ovoce, krásu, dřevo - ale že to je bytost, která se mnou žije v tomto světě. A totéž platí o louce, totéž platí o kameni. Tomu se říká morální ekologie. To je teprve ta ekologie, která by měla zdobit skautské hnutí.

V pohádkách hrdina - zachránce občas nepoznán odejde pryč, nemá žádnou odměnu. Ba dokonce - někdy si ani není vědom, že udělal statečný čin. A přitom přijel skutečně s rizikem, že prohraje. Nemá žádnou odměnu. Tot' přece rytíř! Ve chvíli, kdy by si řekl: to jsem ale dobrý - všichni cítíme, že by jeho rytířskost trochu poklesla.

Náš oddílový pokřik byl pěkný i nepěkný: Do čela, nepovol, bij se vpřed, Pět, Pět, Pět! V čem byl pochybný? Aby člověk byl pořád takový ten „*šéf*“, špička, nepovol, vpřed! A v čem je pěkný? Snad přece jenom je třeba jít kupředu, dál. Ne aby byl člověk vpředu, ale aby šel vpřed. Aby nezůstával stát, aby nebyl sebou sám uspokojen, aby byl otevřen komunitě, která se jmenuje jednou oddíl, podruhé skautské hnutí a potřetí vlast, jíž je dneska celý globus, celý svět, v němž žijeme a který, doufejme, není tak bezesmyslný jako jakýsi rej atomů, nýbrž který má smysl.

To je stále ten cíl, který jsem sledoval na příběhu Bratřkova oddílu. Ne moc mluvit, ne moc deklarovat, musí se to dít. V tom, že vím, jak zacházet se dřevem, ale ne proto, abych byl šikovný, abych byl šéf, ale protože respektuji, protože jsem věcný. To nelze jednotně předepsat, to nelze naordinovat. To musí být přirozené a jakoby neviditelné. Je to vždycky výzva, nikoliv předpis. Jsme jedineční, každá chvíle je jedinečná, nic se v tomto smyslu nemůže opakovat, přes ty absolutní normy, přes tu výšku, k níž směřujeme. Ale každé to namíření a usilování je vždy zaměřeno jedním směrem. Na horizontále života se v každém bodě musíme pokoušet znova a znova vztyčovat vertikálu. Jako stěžeň na lodi Bratřkova pátého vodního oddílu.

Dim u kormidla s **Bratřkou** na Visle

A takto nás **Dim** opustil, doprovázen jak jeho přáteli z Charty 77, tak i jeho přáteli z Pětky

Historie Československé námořní plavby (6)

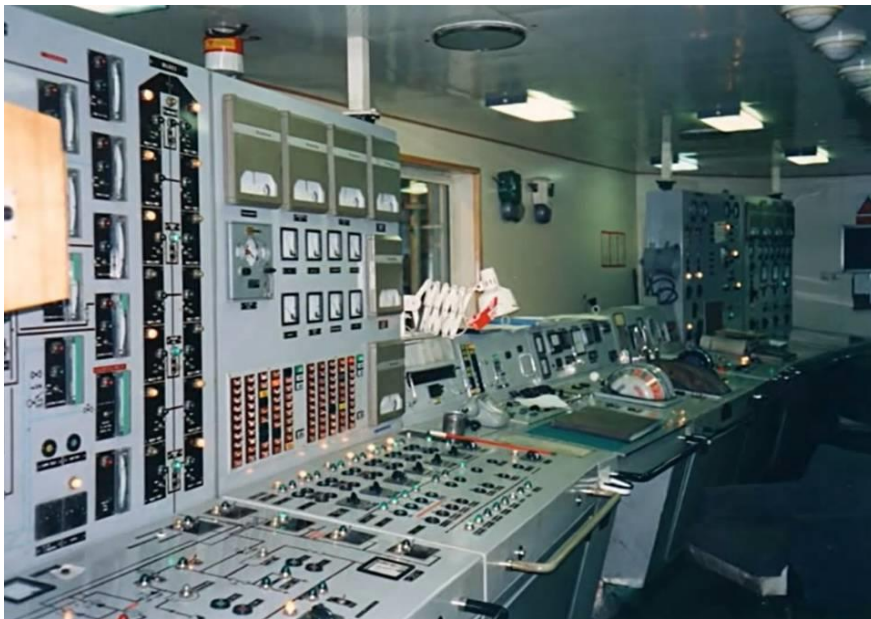

Lod' Třinec
ve službě 1975 – 1998,
postavena v loděnicích
Štětín

Na lodích ČNP jezdilo
většinou kolem 35 lidí.
Část posádky tvořila
údržbová četa, další
členové zajišťovali chod
strojovny a strážní službu
na můstku, na lodi byl
vždy kuchař se svým
personálem, někdy i lékař.

A jak vypadala taková loď uvnitř?
To je vidět z následujících fotografií z lodí Třinec.

pokračování příště

NÁMOŘNICKÝ UZEL

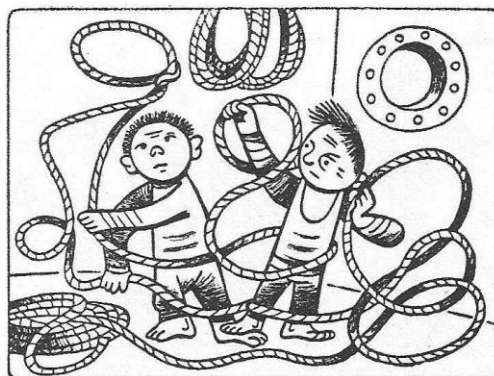
... větrákem pak dorazí,
někam, kde jsou provazy.

Námořník tam sedí v tričku:
Naučím vás dělat smyčku!

Podívejte, takhle vždycky,
to je uzel námořnický.

To jsou maličkosti pro nás,
tuhle, Lešku, prostrč provaz.

Tak se chvíli pletou do lan,
Pešek už je z toho zdolán.

Mořský vlk prá: Už to máte?
Copak, že se nehejbáte?

JÍŠKA, KOUŘ A SBOHEM

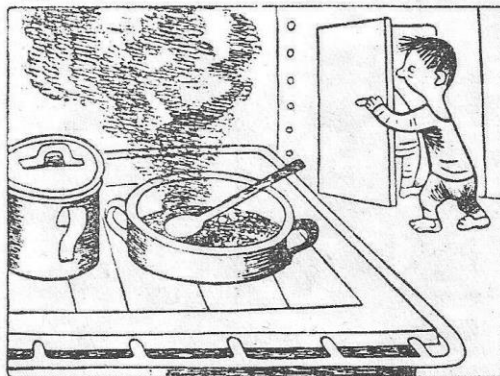
Pane kuchař, dobrý den,
my vám drobet pomůžem.

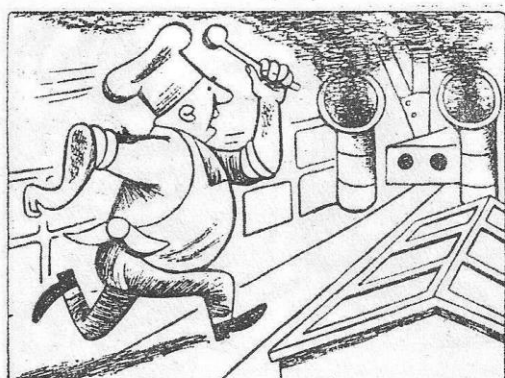
Jdu si číst kuchařskou knížku,
nespalte mi zatím jíšku!

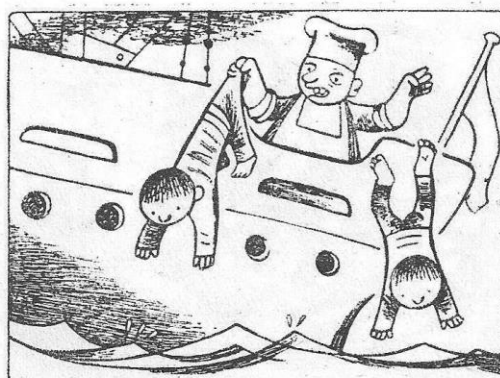
Sotva zmizel kuchař mírný,
skauti lezou do špižírny,

zkoumají tam každý kout,
z jíšky už se valí čmoud.

Kouř se žene z podpalubí,
jak když loď jde do záhuby!

Děkuju vám za práci,
a teď plavte, lajdáci!

pokračování příště